

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,, ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Ν.)

Ὁλοδοκίκιος ἀκόμα διὰ τὴν τόλμην του ὁ Λουδοβίκος Βαρθὼ ἀπεκρίθη εἰς τὴν σκιάν ενός παρὰ θύρου, τὸ ἀπλετον ἐκεῖνο φῶς, ἢ ὅπως πρωτοφανῆς δι' αὐτὸν ἐλθαμβωτικῆ ἐκείνη χλιδῆ, τὰ ὀλίγα ποτήρια καμπανίτου, τὰ ὅποια ἐπῆε διὰ νὰ ἐγκαρδιωθῆ, καὶ πρὸ πάντων ἢ προαπασχόλησις περὶ τοῦ μέλλοντός του, τὸ ὅποιον στενωῶς συνεδέετο μὲ τὸ ἀποθησόμενον τοῦ χοροῦ ἐκείνου, ἦσαν βεβαίως ἀρκετὰ διὰ νὰ τὸν τρεῖσουν. Ἦν ἀράγε νὰ φρονῆ ἢ αἰκοδέσποινα περὶ αὐτοῦ; Κατώρθωσεν ἄραγε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ καλὸ μάτι; Εἶπεν ἄραγε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰπῆ;

Τὸ κάτω-κάτω καλοῦστικα τὰ κατώρθωσε. Ὑστερα ἀπὸ τὸ τρίτον σήμα τοῦ τετραχοροῦ ἢ κ. τοῦ Σαιντ-Γριέξ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὶ του: «Ποκλά μᾶς εἶπαν περὶ ἡμῶν, κύριε, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ μὴ ἔχετε λόγους προαπόνων ἐναντίον μας.»

Οὐχ ἤττον μῶλους τοὺς εὐσιώτους τούτους λόγους, ὁ Λουδοβίκος Βαρθὼ δὲν ἦτο ὅπως διόλου ἡσυχοῦς. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχοροῦ ἢ κυρία τοῦ Σαιντ-Γριέξ πῆρε ἕνα παρᾶξενον ὕψος. Ἐνόμιζες ὅτι μία ἐνοχλητικὴ καὶ ἐπίμονος ἰδέα κατέλαβε τὸ πνεῦμά της. Πολλάκις ἐκύτταζε μὲ ἐκφρασιν δυσπιστίας καὶ πείσματος. Καὶ τὸ παραδοξώτερον ὅλων, ἐνῶ ὠμίλει ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ μάλιστα ἡμιάνοιγε τὰ χεῖλη της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῆ τὴν πνοήν της... Διατὶ ἄρά γε;... Μήπως ἦτο ἔνδειξις ἀπαρσεκείας; μήπως ἔαχε χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανὲν σφᾶγμα.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ὅλα αὐτὰ τὸν ἐπλησίασεν ὁ λοχαγὸς Λαττέρεκ καὶ ὕστερα ἀπὸ δύο τρεῖς τυπικὰς φράσεις ἀπροόπτως τὸν ἠρώτησεν:

— Δὲν μὲ λέτε, κύριε, μήπως κατὰ τύχην ἐφάγατε ἀπόψε σκόρδον;

— Ἐγὼ, λοχαγέ μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην, ἀνόητον κατὰ τὸ φαινόμενον... ἀλλὰ ἀποκρίθητι εὐλικρινῶς. Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἐφάγατε ἀπόψε σκόρδον;

— Πολὺ βέβαιος.

— Καλὰ τῶλεγα.

— Ἄλλως τε δὲν μυρίζω.

— Δὲν μυρίζετε σκορδῖλα. Εἶσθε τυχερὸς διότι εἶναι ἀνυπόφορον πρᾶγμα.

— Ἴσως... ναί, πραγματικῶς... Τώρα πού με τὸ λέτε...

— Ἦ κ. τοῦ Σαιντ-Γριέξ τώρα-τώρα μὲ τῶλεγε ἀπὸ ἐχθροῦσε μαζί σας... ὑπάρχουν κακοαναθρεμμένοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον!

Ὁ ἴδιος ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Βαρθὼ. Τώ-

ρα ὅλα τὰ ἔννοε. τὴν ἐκφραστικὴν μιμητικὴν τῆς ἐπαρχίνας κατὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ πέπλος ἔπεσε πλέον.

— Ἀπὸ ἐχθροῦσε μαζί μου... Ἄλλὰ τότε λοχαγέ μου, φαντάζεται ὅτι ἐγώ...

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ ἐμάντευσα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴσθε ὑμεῖς ὁ ἔνοχος καὶ σᾶς εἰδοποιῶ. Εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἔλεγα δύο λόγια εἰς τὴν κυρίαν τοῦ Σαιντ-Γριέξ, θὰ τὴν ἔδιδα νὰ ἔνοήσῃ ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι διὰ νὰ φάγη κανεὶς σκόρδα καὶ νὰ ἔλθῃ στοῦ χοροῦ εἶναι ξέρο κ' ἐγώ!

Ὁ Λουδοβίκος Βαρθὼ εὐχαριστεῖ τὸν ἀξιωματικὸν μὲ πολλὰς διαχύσεις καὶ ἀπομακρύνεται ἀπηληπισμένος.

Ἔτσι ἔ! ἡ ἐπαρχίνα τὸν θεωρεῖ ὡς ἱκανὸν νὰ λησμονήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν τὴν ἐθιμοτυπίαν! Αὐτὴ ἢ τόσον καλὴ δι' αὐτὸν, ἢ μόνη του προστάτις! Εὐτυχῶς ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀξιωματικὸς τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζει διόλου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὲ καθε θυσίαν πρέπει νὰ ἀθωωθῆ.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν κειροφυλακτεῖ τὴν περίστασιν διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν κ. τοῦ Σαιντ-Γριέξ, ἀλλὰ προσκρούει εἰς μεγάλαν ἐμπόδιον. Νομίζεις ὅτι ὅλοι συνενώθησαν διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Δὲν εἰζέυρει τὴν τέχνην νὰ διολισθῆσθ ἀνάμεσά τοῦ ὀμιλοῦντος, πίνοντος καὶ χορευόντος ἐκείνου πλήθους.

Τέλος κατορθώνει νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ ἐνθυμούμενος αὐτολεξεῖ τοὺς λόγους τοῦ λοχαγοῦ τῆς λέγει:

— Δὲν σᾶς φαίνεται, Κυρία, ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μυρίζει σκορδῖλα;

— Ἄ! σᾶς φαίνεται Κύριε!

— Πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολὺ κακῶς ἀνατεθραμμένοι...

Ἦ βραχίονις δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸν ν' ἀποτελειώσῃ. Ἐξήστραψεν τὸ βλέμμα της ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἀποτόμως τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Εἶδε τὸν ἀξιωματικὸν ὁ ὁποῖος ἔστρεκεν ἐκεῖ πλησίον σοβαρὸς καὶ ἀτάραχος.

Τὸν βραχίονά σου λοχαγέ!

Ὁ ταλαίπωρος Βαρθὼ ἔμεινεν ἀποσβολωμένος ὡσὰν νὰ τὸν εἶχε πλήξῃ κεραυνός.

Τὴν ἐπαύριον ὁ λοχαγὸς ἀνεχώρησε καὶ μόνος εἰς τὸν σιδηρόδρομον ξεκαρδίετο ἀπὸ τὰ γέλοια διὰ τὸ νόστιμον παιγνίδι πού ἔπαιξε τῆς ἐξᾶδέλφης του.

Τὴν ἐπαύριον ἐπίσης, ἢ κ. τοῦ Σαιντ-Γριέξ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀνάδοχον τοῦ Λουδοβίκου Βαρθὼ μὲ τὸ κομψὸν καὶ συμπαθητικὸν γράψιμόν της:

Φιλιππότη μου,

«Ὁ σύζυγός μου εἶδε τὸν νεόν διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρεσαι καὶ μ' ἐπερώτησε νὰ σοῦ ἐκφράσω

τὴν βαθυτάτην τὸν ἄσπην· διότι δὲν εἰμπορεῖ γὰρ σὲ εὐχαριστήσῃ. Ἀνισχυῶς — καὶ τοῦτο μεταξὺ μακρῶν. Βαθῶ δὲν ἔχει οὔτε τρόπον οὔτε ἐξουσίαν οὔτε ἀνατροπὴν ἀρετῆν διὰ τὰ εἶναι γραμματεὺς ἐπαρχίας...»

Παῦλος τοῦ Βωσὲρ Σεσέλι.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βιογραφίας Εὐαγγελίδου εἶναι γνωστότατον. ὥστε κρίνομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ δημόσιόν μας, τοῦ ὁποίου ἐπαξίως χαίρει τὴν ἄγρην ἐκτίμησιν. Περιοριζόμεθα ὅθεν νὰ γνωστοποιήσωμεν ὅτι προσεχῶς ἐκδίδει «Συλλογὴν» μυθιστοριῶν, ἠθογραφιῶν διηγημάτων καὶ ποιημάτων αὐτῆς εἰς κομψὸν τόμον ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων καὶ περιέχοντα :

1. Ψυχολογία τοῦ ἔρωτος. Μελέτη καλλιλογικὴ ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ αἰσθήματος, περιέχοντα πλεῖστα ψυχολογικὰ διηγήματα.
2. Ἔστιας, μυθιστορία.
3. Ἦτο θυμὰ του, διήγημα ἠθογραφικόν.
4. Τὰ φαντάσματα, διήγημα.
5. Ἐωμαντικὴ σελίς, *nouvelle*.
6. Τὸ ἐλεγγεῖον, διηγημάτων.
7. Τὸ σκάνδαλον, ἠθογραφία.
8. Ἡ τύχη τῆς Νούλας, ῥωπογραφία ἐν δημῳδαί γλώσσῃ.
9. Ποιήσεις.

Τὸν τόμον τοῦτον τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ εἶναι ἐνός ἀργυροῦ μετζιδιὲ ἢ δεσποινίς Β. Εὐαγγελίδου παρέχει εἰς τοὺς ἐνταῦθα συνδρομητὰς καὶ τακτικοὺς ἀγοραστὰς τῆς «Ἠχοῦς» ἀντὶ 15 γροσιῶν μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. 3,50 καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀντὶ δραχμῶν 4. Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἠχοῦς» καὶ παρὰ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς αὐτῆς.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἄφροῦ πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ γίνετα λόγος περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς ἄς παραθέσωμεν γνώμας τινὰς περὶ γυναικὸς φιλοσόφων καὶ φιλοσοφούντων. Ὁ Ἰωσήφ de Maistre ἔγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας εἰς τὴν κόρην του :

«Αἱ γυναικες δὲν εἶναι διόλου καταδικασμέλαι εἰς τὴν μετριότητα· εἰμποροῦν μάλιστα νὰ ἔχουν ἀξιώσεις νὰ φθάσιν ἰδεῶδες ὕψος ἀλλὰ γυναικεῖον ὕψος. Κάθε πλάσμα πρέπει νὰ μένη εἰς τὴν θέσιν σιν του καὶ νὰ μὴ ἐπορθαλιμῆ ἄλλην τελειότητα ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὅποια τῷ ἐτάχθη. Ἔχω ἐδῶ ἓνα σκυλάκι ὀνομαζόμενον Μπιρμπι τὸ ὅποιον εἶναι μὴ χροῖα, ἐὰν τοῦ ἐσκυρρίζετο νὰ σελωθῆ καὶ νὰ χαλκωνθῆ διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ τόσον ὀλίγον ὅσον καὶ ἂν ὁ ἀγγλικὸς ἵππος τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐφρατάζετο νὰ πηδᾷ ἐπὶ τῶν γονάτων μου ἢ νὰ πίνῃ μαζὶ μου τὸν κερφέ. Ἡ πλάνη μερικῶν γυναικῶν εἶναι ὅτι νὰ φαντάζονται ὅτι διὰ νὰ διακριθῶν πρέπει νὰ διακριθῶν ὅπως διακρίνονται οἱ ἄνδρες. Δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀπὸ αὐτὴν πλάνη»

Ὁ δὲ πατὴρ Καπούτ, ὁμιλῶν περὶ τοῦ τελειοπαίου συνελθόντες κοημέρου περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς λέγει :

«Οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τὸ πνεῦμα, οὔτε ἡ θέλησις τῆς γυναικὸς ὁμοιάζει τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα, τὴν θέλησιν τοῦ ἀνδρός. Δὲν ἦσαν ποτὲ καὶ ποτὲ δὲν θὰ γείνουν τὰ αὐτά. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ τελειοποιηθῆ καὶ νὰ προσδεύσῃ εἰς ὅλα ἐν γένει, δὲν θὰ φθάσῃ ὁμῶς ποτὲ εἰς τὴν ταυτότητα ἢ τὴν ἰσότητα. Νὰ ὀνειρευόμεθα τὴν ἐξάλειψιν ὑπαρχούσης διαφορᾶς εἶναι ἡ οὐτοπία τῶν οὐτοπιῶν. Νὰ βασιζόμεν ἐπὶ τῆς ἐξελείψεως ταύτης τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς γυναικὸς τοῦ μέλλοντος εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ κτίζομεν ἐπὶ ὀνείρου.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τώρα ἄς ἀναβῶμεν κἄπως ὑψηλότερα καὶ ἄς παρακολουθήσωμεν, ἐὰν μᾶς εἶναι δυνατόν, τὸν κ. G. Dubuf ὅστις μελετᾷ τὸ ἰδεῶδες μέλλον τῆς τέχνης ὡς πραγματικὸς ἐραστὴς τοῦ ὠραίου περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ ὕψος μύστου.

Ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μίαν μορφήν τοῦ ἔρωτος... μίαν συγκρίσιν ἢ ὅποια ἀποκτᾷ συναισθήσιν τοῦ ἑαυτοῦ τῆς... Εἶναι ἀκόμα ἐνστικτον ἐν ἐνεργείᾳ... εἶναι προσοχὴ ἀκατάπαυστος. Καὶ αἱ ὠραῖαι τέχναι, ἢ ἀρχιτεκτονικὴ, γλυπτικὴ, ζωγραφικὴ, ποίησις ἢ μουσικὴ, ὅσον διάφοροι καὶ ἂν εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν, εἶναι οὐχ ἥττον διάφοροι ἐκδηλώσεις ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, μᾶς ἀληθεῖς οὕτως εἰπεῖν κεντρικῆς, διότι ἀκαταπύστως τείνουν εἰς μίαν ὑψίστην ἐνότητητα ἰδεῶδους τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς διὰ διαφόρων καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπλουστέρων μέσων. Ὑπὸ τὴν ἐνοικίαν ταύτην εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι αἱ ὠραῖαι τέχναι εἶναι σπανιώτεραι μορφαὶ τῆς αἰσθήσεως καὶ οἱ κλλιτέχναι εἰδικὰ ὄντα, πραγματῶδημοιργοὶ διὰ σχημάτων, διὰ χρωμάτων δι' ἤχων δι' ἰδεῶν τῆς ζωῆς...